

som Mennesker kunde være, og som vilde ofre Livet for sine Ideer, om det skulde være, men som ikke kunde bekvemme sig til at gøre det, hendes gamle Bedstemoder saa gerne vilde have, hun skulde, nemlig hver Aften klø hende paa Ryggen, hvor hun havde en utaalelig Kløe. Al den Idealisme, vi ser, hver Gang det vestindiske Spørgsmaal kommer frem, er lige saa forloren og lige saa bundforløjet, dette Sværmeri, denne Rørelse for Negrene. — Saa kommer for øvrigt deres Talsmænd og siger, at der er vakt en oprørsk Aand i dem. I Vinter kaldte man dem „Niggere“ i Gaaseøjne. Man karikerede det, da deres Talsmand fik Audiens hos Finansministeren. I den samme Presse, som nu svømmer over af Taarer og Kærlighed til vore vestindiske Brødre, bragte man et Karikaturbillede; der forhaanede den danske Finansminister, fordi han nedværdigede sig og den danske Stat til at modtage Negrenes Repræsentant. Ad det samme Blads Kinder løber nu Rørelsens Taarer ned i stride Strømme ved Tanken om, at vi skal skilles fra disse kære sorte Brødre. Ja, saadan er Stillingen.

Jeg vil slutte med at minde om et Ord af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard). Han har under denne Forhandling været tavs, og jeg har i det hele lagt Mærke til et tavst Hjørne i Salen under denne Sag. Men der var en Gang, det ærede Medlem talte og advarede dansk Politik og danske Politikere mod at komme ind paa noget, han vilde kalde Indianerpolitik, hvor det gjaldt om at tage sine politiske Modstanderes Skalpe. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem erindrer de Ord. Denne politiske Skalpejagt advarede han imod. Men hvad er det, der sættes i Scene i dette Øjeblik? Er det Realiteter, drejer det sig om at være for eller imod Salget, her, hvor de $\frac{9}{10}$ af det danske Folk er enige, hvor de 3 Partier, der gør Udslaget i denne Sal, er enige, hvor Sagen paa Forhaand er afgjort? Nej, er der noget, der kan kaldes Indianerhyl og Skalpejagt, er det det, der gaar for sig i dette Øjeblik, men de, der mænger sig med disse Folk, bliver dem, der taber.

Formanden: Folketingsmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Munk-Poulsen: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) havde lidt Medlidenhed med mig som en

noget enfoldig Mand og var bange for, at jeg skulde komme rent galt af Sted, idet jeg var foruden enfoldig tillige, lod det til, ikke enfoldig — jeg fandt ikke rigtig ud af, om han selv var klar over, hvad det var. Men for at det ærede Medlem ikke mere skal fejle paa dette Omraade, skal jeg gerne indrømme, at jeg har noget med Fiskeri at gøre. Jeg har i sin Tid været med til at oprette en Andelseksportforening af Fiskere, for at de kunde faa det fulde Udbytte af deres Fortjeneste. Jeg troede egentlig, det ærede Medlem betragtede det som noget godt. Det begyndte vi allerede paa i 1888. Nu ved det ærede Medlem det. Det var maaske ved den Tid, da det ærede Medlem allerede som Dreng var færdig med Undersøgelse af Nødløgnen og havde taget sit Standpunkt til den. Men det har vi ogsaa gjort ude paa Landet, og dette er ikke et overvundet Stadium og bliver det aldrig. Vi kommer aldrig til at forstaa, at det at være Politiker eller at være Minister betinger, at man har Lov til at sige Usandheder, ja, at man er forpligtet til det. Jeg vil antage, at den Oplysning, det ærede Medlem gav om Haandbogen for Præster med det store Kapitel om Nødløgn, har trøstet de to Herrer forhenværende Præster, som nu er i Ministeriet. Maaske har de studeret dette Kapitel saa meget, at de har tiet stille i disse Dage, fordi de hylder det, der staar i dette Kapitel. Men det gør vi ikke ude paa Landet.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem, der ikke kan tænke sig, at en Mand har et Standpunkt, uden at der ligger politiske Bevæggrunde bag ved, at det er sørgeligt, hvis det er ud fra sin egen Erfaring, det ærede Medlem slutter noget saadant, thi saa viser det paa ny, at jeg havde Ret i min Antagelse i Gaar, at vi er kommet temmelig langt ned i det politiske Liv. Det, jeg udtalte i Gaar, var hverken anlagt for Kredsen oppe i Thisted eller for Tilhørerne, det var en Tale ud fra mit eget Standpunkt. (*Borbjerg: Ud af Sjælens Enfoldighed*). Ja, det var det ogsaa. Jeg har ment, at man havde Lov til som en Kristen her i den danske Rigsdag at protestere mod den Slags Moral, som er præsenteret for os her: at man i visse Forhold er forpligtet til at sige Usandheder. Det bliver jeg ved at protestere imod, hvilke Bevæggrunde det ærede Medlem saa behager at tillægge mig. Og hvad angaar Valgkampen i min Kreds, skal jeg sige, at selv om ogsaa det ærede Medlem, naar den skal staa paa,